

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: EF-figurmærket »Cellini« bl.a. for varer i klasse 14 (registreringsnummer 1 456 102)

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på indsigelsen

Appelkammerets afgørelse: Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres og ansøgningen afslås

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

Sag anlagt den 23. februar 2006 — Stempher en Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher mod Kommissionen

(Sag T-68/06)

(2006/C 96/46)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøgere: Stempher B.V. (Rijssen, Nederlandene) og Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher C.V. (ved advocaat J.K. de Pree)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgernes påstande

— Artikel 1, stk. 2, og artikel 2, 3 og 4 i Kommissionens beslutning af 30. november 2005, som ændret ved Kommissionens beslutning af 7. december 2005, om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (COMP/F/38.354 — Industrisække — K(2005) 4634 endelig udg.) annulleres, eller disse bestemmelser annulleres i hvert fald for så vidt de lægger til grund, at Stempher tilsidesatte artikel 81 EF, for så vidt som Stempher i denne forbindelse pålægges en bøde, for så vidt som Stempher pålægges at bringe overtrædelsen til ende og til at afstå fra at gentage nogen handling eller adfærd, som er beskrevet i artikel 1, eller nogen handling eller adfærd, der har samme eller lignende formål, og i det omfang beslutningen er rettet til Stempher.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne anfægter Kommissionens beslutning af 30. november 2005 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (COMP/F/38.354 — Industrisække).

Sagsøgerne gør til støtte for deres søgsmål gældende, at beslutningen udgør en tilsidesættelse af artikel 81, EF og artikel 7 og 23 i forordning nr. 1/2003⁽¹⁾, idet der ikke var tilstrækkeligt bevis for, at sagsøgerne havde handlet i strid med artikel 81 EF.

Sagsøgerne gør endvidere gældende, at beslutningen udgør en tilsidesættelse af artikel 25 i forordning nr. 1/2003 og tidligere gældende forordning nr. 2988/74⁽²⁾, idet muligheden for at forfølge sagen er bortfaldet på grund af forældelse.

Sagsøgerne gør subsidiært gældende, at den anfægtede beslutnings artikel 2 udgør en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 og retningslinjerne for bødeberegning⁽³⁾. Alvoren af den overtrædelse, som sagsøgerne beskyldtes for, blev urigtigt bedømt og blev med urette kvalificeret som meget alvorlig. Sagsøgerne gør endvidere gældende, at ukorrekte faktorer og oplysninger blev taget i betragtning ved fastsættelsen af bødens størrelse. Ifølge sagsøgerne har dette ført til uforholdsmæssigt store bøder.

Sagsøgerne gør endelig gældende, at den anfægtede beslutning er vedtaget under tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og begrundelseskravet, idet der ikke er fundet nogen nøje undersøgelse sted, der ikke er foretaget nogen tilstrækkelig beskrivelse af den overtrædelse, som sagsøgerne hævdes at have medvirket til, og af det marked, hvor overtrædelse skulle have fundet sted. Ifølge sagsøgerne foreligger der heller ikke nogen beskrivelse af de faktiske omstændigheder, der har ligget til grund for bedømmelsen af overtrædelsens alvor.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EØS-relevant tekst) (EFT L 1, s. 1).

⁽²⁾ Rådets Forordning (EØF) nr. 2988/74 af 26.11.1974 om forældelse af adgangen til at pålægge økonomiske sanktioner inden for Det europæiske Fællesskabs transport- og konkurrenceret og af adgangen til tvangsfuldbyrdelse af disse sanktioner (EFT L 319, s. 1).

⁽³⁾ Meddelelse fra Kommissionen – Retningslinjer for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten (EFT 1998 C 9, s. 3).